

A NOSA TRADICIÓN ORAL 16

A NEVE

Museo
do Pobo
Galego

instituto de
estudos das
identidades

NOME DO DOCUMENTO: MPG_TrOr_0038_007B_en_0_18_41_id685_D
AUDIO DE REFERENCIA: MPG_TrOr_0038_007B_en_0_18_41_id685.mp3
TIPO DE DOCUMENTO: Etnográfico xeral

MATERIAL DISPOÑIBLE

Audio mp3, transcripción e comentarios

DATA DE RECOLLIDA: 1994-1995

LOCALIZACIÓN:

Lugar: Tras da Veiga
Parroquia: Catoira
Concello: Catoira
Provincia: Pontevedra
País: Galicia

INFORMANTES:

Nomes: Loureiro, María e Dolores
Idades no momento da recolla: 63 e 65 anos
Lugar e datas de nacemento: ca. 1931 e ca. 1929

RECOLLEDORAS: Cristina, Manolito, Carmen e Eva (alumnos I.B. de Carril, Vilagarcía de Arousa)

COMPILADORES: Brea Rey, Xosé Ramón e Conde Coira, Pilar (profesores)

COLECCIÓN: A Nosa Tradición Oral. Fondos propios do Museo do Pobo Galego.

Museo
do Pobo
Galego

instituto de
estudos das
identidades

CONTEXTO

En 1994, o Museo do Pobo Galego presentou á Consellería de Educación e Ordenación Universitaria un proxecto sobre a tradición oral, a desenvolver a través da escola. O programa comprendía dúas fases: un curso teórico previo para os profesores, e o traballo de campo, a realizar ao longo do ano escolar. A actividade, homologada pola Consellería, iniciouse coas sesións teóricas, celebradas entre o 7 e o 10 de novembro de 1994 nas dependencias do Museo. Durante os meses de novembro do 94 a maio do 95 desenvolveuse o traballo de campo, no que participaron profesores e alumnos de 24 institutos das provincias de A Coruña e Pontevedra. No ano 1995 realizouse a ordenación e clasificación da información recollida, de xeito que permitira o estudo, selección e elaboración de materiais para a confección dunha guía didáctica (publicada no 1996 polo Museo) e a formación dunha base de datos para fins de investigación conservada no APOI. (Referencia: A NOSA TRADICIÓN ORAL. Museo do Pobo Galego, 1996). A publicación constaba dun folleto e unha cinta magnetofónica, que reproducía unicamente unha breve selección das gravacións efectuadas por alumnos de centros escolares da Coruña e Pontevedra na fase de traballo de campo do programa *Recupera-la tradición oral: un proxecto interactivo museo-escola*.

NOTAS DA TRANSCRICIÓN:

Utilizáronse corchetes para incorporar aquel texto cortado debido aos saltos na gravación, mais que se sobreentende pola repetición acumulativa da narración. Os parénteses indican un erro da informante durante o recitado.

Outra transcripción en: *Escolma: C.Inf-2*. Páx. 12. Realizada por: Costa Pérez, Evelio; Fernández Cerviño, María Xosé e Lamela Villaravid, Carme. Dispoñible para consulta na sede do APOI no Museo do Pobo Galego.

TRANSCRICIÓN DO TEXTO E EDICIÓN DA PRESENTE FICHA: Isabel Vigo Rodríguez

Clasificación: Contos infantís (acumulativo)

PALABRAS CHAVE

conto, infantil, neve

TRANSCRICIÓN

Museo
do Pobo
Galego

instituto de
estudos das
identidades

Esto era unha araña e iba po' monte e chegháballe a neve aos pés, - é moi largha- e mirou p'arriba e díxolle:

- Sol que tan fuerte es, derréteme esta neve que nunca me aprende.

E dille o sol:

- Tan fuerte soy que a nube me tapa.

E díxolle:

- Nube que tan fuerte es que tapas el sol, derréteme esta neve que nunca me aprende.

- Tan fuerte soy que el viento me barre.

- Viento que tan fuerte es que barres las nubes, que tapas el sol, derréteme esta neve que nunca me aprende.

E dille o vento:

- Tan fuerte soy que a parede me para.

- Parede que tan fuerte es que paras o vento, que barres as nubes, e que tapas el sol, derréteme [esta neve que nunca me aprende.]

E dille a parede:

- Tan fuerte soy que o rato me fura.

- Rato que tan fuerte es que fúrala parede, que páralo vento, que bárrelas nubes, que tapas el sol, derréteme esta neve que nunca me aprende.

- Tan fuerte soy que o ghato me come.

- Ghato que tan fuerte es que comes el rato, (que matas o ghato), que fúrala parede, que páralo vento, que barres as nubes, que tapas el sol, derréteme esta neve que nunca me aprende.

- Tan fuerte soy que o pau me mata.

- Pau que tan fuerte es que matas o ghato, que comes o rato, que fúrala parede, que páralo vento, que barres as nubes, que tapas el sol, derréteme esta neve que nunca me aprende.

- Tan fuerte soy que o lume me come.

- [Lume que tan fuerte es] que ardes o pau... que... (risa)

- ... que queimas o pau, que matas o ghato, que comes o rato, que fúrala parede, que páralo vento, que barres as nubes, que tapas el sol, derréteme esta neve que nunca me aprende.

E hasta a morte -eu xa non sigho, que sigha ela-.

- E dille o cuchilo:

- Tan fuerte soy qu'o... qu'o ferreiro me fai.

E despois dille o ferreiro:

- Tan fuerte soy que a morte me mata.

E xa non hai máis que eu non podo seghir máis que é moito.

**Museo
do Pobo
Galego**

instituto de
estudos das
identidades